

அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய நாயன்மார்களின் சமயப்பணி

ப. சசிரேகா அ. *

அ¹ தமிழாய்வுத்துறை, காவேரி மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சி-620018, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Religious work of the Nayanmars who volunteered for the sacred offering of Food

P. Sasireha a,*

^a Department of Tamil, Cauvery College for Women (Autonomous), Trichy-620018, TamilNadu, India.

* Corresponding Author:

sasireha.tamil@cauverycollege.ac.in

Received : 29-03-2021
Revised : 23-04-2021
Accepted : 25-04-2021
Published : 30-04-2021

ABSTRACT

Food is one of the basic elements needed to live a healthy life in the world. The body needs food to survive and food to survive. Only a healthy body can function with energy. The body also acts as a bridge to help the living reach the Lord. Sixty-three of the Nayans expressed their love for the Lord through their charities. It is noteworthy that the work done by a large number of ten Nayans was done by a large number of Nayans, although the Nayans practiced as many religious activities as they wished, providing foods, such as lighting, plowing, supplying, and providing clothing. Although there are many ways to practice religion, the Nayans amused the devotees who realized that the energy capacity of food was essential for the functioning of the body. This article sets out to explore the religious work of the Nayans who volunteered for such an amulet.

Keywords: Amudu, Charity, Nayanmars, Food, Servants of God

முன்னுரை

சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக கொண்டது சைவசமயம். தொன்மை வாய்ந்த சைவசமயத்தில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும், அதில் மூவர் பெண் நாயன்மார்களாகவும் திகழ்கின்றனர். இறைவனால் பல விதங்களில் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நாயன்மார்கள், சமயப்பணியாற்ற தொண்டு முறைகள் பல இருப்பினும் அமுதூட்டித் தொண்டாற்றும் முறையையே உகந்ததாக கருதினர். அத்தகைய நாயன்மார்கள் அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய சமயப்பணியை அறிவியல் கூறுகளின் உதவியுடன் ஆராய்வதாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

நாயன்மார்களின் தொண்டுமுறை

‘சிவனடியவர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு சிவனுக்கே செய்யும் தொண்டு’ என்பது சைவசமய அடியவர்களின் கருத்து. உடல் வளமே உயிர் வளத்தை அளிப்பது; இறைபாதைக்கு வழிவகுப்பது என்பதை இறையன்புவின் வாரிகளால் உறுதிப்பட அறியமுடிகிறது. இதனை உணர்த்தும் விதமாய் அமைந்ததே அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய முறையாகும். இறைவன் மீது கொண்ட அளவற்ற பத்தியினை நாயன்மார்கள், அமுது படைத்தல், விளக்கேற்றுதல், மந்திரம் ஓதுதல், உழவாரப் பணி செய்தல், அர்ச்சனை செய்தல், சிவனடியார்களை உபசரித்தல், இறைவனைப் பாடித் துதித்தல்,

அடியார்களுக்கு உதவுதல், இகழ்பவரைத் தண்டித்தல் என்று பல விதங்களில் தமது பக்தியினை வெளிப்படுத்திச் சமயப்பணியாற்றினர். இதில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் பதினோரு நாயன்மார்கள் அமுதூட்டித் தொண்டாற்றும் முறையினைப் பின்பற்றியவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உடல் ஒரு பாலம்

உயிருக்கும் ஆன்மாவிற்குமான பாலமாக விளங்குவது உடல். உயிர் உடலோடு இணைந்திருக்கும்போதுதான் ஆன்மா இறைவனைத் தொட்டு மகிழும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறது. உடலைவிட்டுப் பிரிந்த உயிருக்கு இவ்வாய்ப்பு கிடைக்கப்பெறுவதில்லை. உள்ளமே கோயில், உடம்பே ஆலயம் என்பதைத் திருமூலர்,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊன்உடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தோர்க்கும் சிவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப்புலன் ஐந்துங் காளாமணி விளக்கே”

(திருமந்திரம். பா.எ. 302)

உடல் என்பது ஆன்மீகத்திற்கு மறுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல, மாறாக ஆன்மீகப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்ல உதவுவது (Manikkavasakan, 2016). உடல் வளர்ப்பதன் வழிதான் உயிர் வளர்க்க முடியும். பின்பே இறைமையை அடைய முடியும் என்பதை,

“உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்க்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தேன்
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே”

(திருமந்திரம், பா. எ. 724)

என்ற திருமூலர் பாடலால் உணரமுடிகிறது (Manikkavasakan, 2016).

உடல் வளர்க்கும் உணவு

உயிருக்கு உடல் தேவைப்படுவதுபோல், நல்ல உடலுக்குத் தேவைப்படுவது ஆரோக்கியமான உணவு. உணவு இல்லாவிட்டால் உடலும், மனமும் சோர்ந்துவிடுகிறது. சரியான நேரத்தில், சரியான முறையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் உணவு, மனித வாழ்நாளை அதிகரிக்கிறது. உடலியக்கத்திற்குத் தேவைப்படும் உணவுச்சத்துக்களை,

“உடலியக்கத்திற்கும், சீரான ஆரோக்கியத்தை பராமரிப்பதற்கும் போதுமான அளவுகளில் உணவுச் சத்துக்கள் உணவின் மூலமாக நம் உடலுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. அவை கார்போஹைட்ரேட்கள், கொழுப்புகள், புரதங்கள், உயிர்ச்சத்துக்கள், தாது உப்புக்கள் மற்றும் நீர் ஆகும்.”
என்னும் இணையவரிகளால் உறுதிப்பட அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

உணவு என்பது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மிக அவசியமானது என்பதைப் பாரதியார்,

“தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில்
இச்சகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்ற வரிகளால் எடுத்துரைக்கின்றார்.

உணவின்றிப் பட்டினியால் வாடும் மக்களைக் கண்ட வள்ளலார்,

“வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்”

என்ற வரிகளால் தம் வருத்தத்தினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இங்கு வாடிய பயிர் என்பது உணவில்லாமல் பசியில் தவிக்கும் மக்களைக் குறிக்கிறது.

வறுமையில் வாடும் மனிதனின் கொள்கைகளும், ஒழுக்கமுறைகளும் எளிதில் பிறழ்ந்து போகும் என்பதை ஒளவையார்,

“மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை

தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின்

காசி வந்த சொல்லியர் மேல் காமுறுதல் பத்தும்

பசி வந்திடப் பறந்து போகும்”

என்ற பழமொழிகள் வாயிலாக எடுத்துரைக்கின்றார். இறைவனை வேண்டி விரதத்தில் உணவு உண்ணாமல் இருப்பவர்களும் உண்டு. அவர்கள் உள்ளத்தின் விருப்பத்துடன் சில வேளைகள் மட்டுமே உணவைத் தவிர்க்கின்றனர். அது ஒருவகையில் உடல் உறுப்புகளின் செயல்பாட்டிற்கு, ஓய்வு அளிப்பதாகவும் அமைகிறது. ஆனால் பசி என்பது உண்ண வேறு வழியின்றி உடல் வருந்துவது. இத்தகைய பசியே மனிதனின் ஒழுக்கத்தைச் சீர்குலைக்கிறது. அவ்வாறெனின் உணவு மனிதனுக்கு மிகவும் முக்கியமானது. உணவு இருக்கும்பொருட்டே உடல் வலிமை பெற்று இறைவனைத் துதிப்பதில் தடை ஏற்படாது.

அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய நாயன்மார்கள்

உலக உயிர்களின் செயல்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாய் திகழும் உணவினைச் சிவனடியார்களுக்கு அளிக்கும் தொண்டுமுறையாக பின்பற்றியவர்கள் அப்பூதியடிகள், அமர்நீதி நாயனார், அரிவட்டாயர், இளையான்குடிமாற நாயனார், காரைக்காலம்மையார், கலிக்கம்ப நாயனார், கோட்புலி நாயனார், மூர்க்க நாயனார், முனையடுவார் நாயனார், சிறுதொண்ட நாயனார் ஆகிய பத்து நாயன்மார்கள் ஆவர். இவர்கள் அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய முறையினைப் பற்றி இனி காண்போம்.

அதிபத்தர்

தினமும் தான் பிடிக்கும் மீன்களுள் ஒன்றினை இறைவனுக்குப் படைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டவர். இறைத்தொண்டு புரிவதற்கு சைவம், அசைவம் என்று பாகுபாடு கிடையாது. உண்மையான பக்தியுடன் உடலுக்கு ஊட்டமளிக்கும் உணவுப்பொருட்களை எவற்றையும் வழங்கலாம். அவ்வகையில் அதிபத்தர் வழங்கிய மீன் அமினோ அமிலங்கள், வைட்டமின் டி, இரும்புச்சத்து, புரதச்சத்து போன்றவற்றை வழங்கக்கூடிய அதிக ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவாகும்.

அப்பூதியடிகள்

‘சிவனடியார்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு சிவனுக்கே செய்யும் தொண்டு’ என்னும் வாக்கிற்கு உதாரணமாக திகழ்பவர் அப்பூதியடிகள். அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராய் திகழும் அப்பூதியடிகள், திருநாவுக்கரசர் மீது அளவுக்கடந்த பற்றுக் கொண்டவர். அதன் வெளிப்பாடாக, தண்ணீர் பந்தல், அன்ன சத்திரம் போன்று அனைத்து நற்காரியங்களையும் திருநாவுக்கரசர் பெயரிலேயே அமைத்து இறைத்தொண்டாற்றி வந்தார்.

இதனை உணர்த்தும் விதமாகவே அப்பூதியடிகள், மனிதன் உயிர் வாழ உணவும், நீரும் அவசியம் என்பதை உணர்த்தும் விதமாக அப்பூதியடிகள்,

“அடிமையும் தம்பிரானார் அருளும்கேட்டு அவர்நா மத்தால்
படிநிகழ் மடங்கள் தண்ணீர்ப் பந்தர்கள் முதலாய் உள்ள”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 1790)

தண்ணீர் பந்தலும், அன்ன சத்திரமும் அமைத்து தொண்டாற்றியுள்ளார் என்பதை காணமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

அமர்ந்தி நாயனார்

அப்பூதியடிகளைப் போன்று அடியவர்களுக்குத் திருவமுது, ஆடை, கீழ்க்கோவணம் போன்றவற்றை அளித்து தொண்டாற்றியவர் அமர்ந்தி நாயனார். உணவு அளிப்பவர்கள் உயிர் அளிப்பவர்களுக்கு ஒப்பாவர் என்பதை,

“உண்டிக் கொடுத்தோர் உயிர்க் கொடுத்தோரே”

(மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காதை, பா. வ. 96.)

என்னும் மணிமேகலையின் கருத்தினை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக, அடியவர்களுக்கு திருநல்லூரில் அமுது அளிக்க வேண்டி மடம் கட்டி இறைத்தொண்டாற்றியவர் (Lakshmanan, 2016). நாயனாரின் திருத்தொண்டினை,

“அந்திவண்ணர் தம் அடியவர்க்கு அமுது செய்வித்துக்

கந்தை கீளுடை கோவணம் கருத்து அறிந்து உதவி”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 504)

என்னும் பெரியபுராணப் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

அரிவட்டாயர்

கணமங்கலம் என்னும் ஊரில் செல்வந்தராய் வாழ்ந்த அரிவட்டாயர் இறைத்தொண்டுக்கு ஏற்றது என்று கருதி செந்நெல் அரிசி, செங்கீரை, மாவடு போன்றவற்றை கொண்டு திருவமுது அளிப்பவர். தம் செல்வநிலைக் குன்றி வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட சூழலிலும் கூலி வேலைக்குச் சென்று செந்நெல் அரிசிப் பெற்று திருவமுது அளித்துள்ளார்.

“மின்னுசெஞ்சடை வேதியர்க்கு ஆம் என்று

செந்நெல் இன் அமுதோடு செங்கீரையும்

மண்ணு பைந்துணர் மாவடுவும் கொணர்ந்து”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 913)

செந்நெல், செங்கீரை, மாவடு போன்றவற்றை அடியவர்களுக்கு அமுதாக அளித்துள்ளதை இப்பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

செந்நெல்

செந்நெல் என்பது சிவப்பு அரிசி மற்றும் கவுனி அரிசியைக் குறிக்கிறது. இது அதிக சத்து நிறைந்தது என்பதுடன் தமிழினின் பாரம்பரிய உணவாகிய செந்நெல்லில் அதிக அளவில் மருத்தவ குணம் உள்ளது என்றே கூற வேண்டும். வெண்மை நிறத்திற்கு மயங்கிய நாம் தற்போது நன்கு தீட்டி வெண்மையாக உள்ள அரிசியையே விரும்பி பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால் தீட்டப்படாத சிவப்பு அரிசியில் அதிக ஊட்டச்சத்துகள் உள்ளன.

இத்தகைய மருத்துவ குணம் வாய்ந்த செந்நெல்லையே அரிவட்டாயர் சிவனடியார்களுக்கு வழங்கியுள்ளார்.

அரிவட்டாய நாயனாரைப் போன்று சோழ சேனாதிபதியாகிய கோட்புலி நாயனாரும், பகைநாடுகளிலிருந்து வென்று பெற்று வந்த செல்வங்களைக் கொண்டு சிவன் கோயிலில் செந்நெல்லால் திருவமுது செய்வித்துத் தொண்டாற்றினார் என்பதை,

“பாந்தள்பூ ணென அணிந்தார் தமக்கமுதுபடியாக

ஏந்தயார் தாமெய்து மெளவும் வேண் டுஞ்செந்நெல்”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 4139)

என்னும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன (Manikkanar, 2002).

செங்கீரை

கீரையின் தண்டு பகுதி இரண்டு வகையாக பிரிக்கப்படுகிறது. செங்கீரை தண்டு பகுதியின் மருத்துவ குணம் வாய்ந்தது.

“சிறுநீர் வெளியேறும் போது உண்டாகும் எரிச்சல், வெள்ளை ஒழுக்கு, இரத்த பேதி போன்றவை குணமாகும். வயிற்று வலிக்கும் நல்லது. வாயுத்தொல்லையும் மாறும், செங்கீரைத் தண்டு தேகச்சூட்டை மாற்றும். காய்ச்சலுக்கு நல்லது. தீராத பித்தத்தைக் குணமாக்கும். மாதவிடாய் காலத்தில் பெண்களுக்கு அதிக இரத்தப் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தும்.” இத்தகைய மருத்துவ குணம் பெற்ற செங்கீரையை அடியவர்களுக்கு வழங்கியது நாயனார் அவர்கள் ஆரோக்கியத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளதை காட்டுகிறது.

இளையான்குடிமாற நாயனார்

உழவுத்தொழிலில் பெரும் செல்வந்தராய் வாழ்ந்த இளையான்குடிமாற நாயனார், தன் இல்லத்திற்கு வரும் சிவனடியார்களை வரவேற்று அன்புடன் அமுதளித்து உபசரிக்கும் கொள்கை கொண்டவர். அரிவட்டாய நாயனார் போல இளையான்குடிமாற நாயனாரும் தமது செல்வங்கள் அனைத்தும் குன்றிய நிலையிலும் தம்மிடமிருந்த நிலங்கள், சொத்துக்கள் என அனைத்தையும் விற்றும், கடன்பெற்றும் சிவனடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் தொண்டினை இடைவிடாது ஆற்றி வந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தன் இல்லம் நாடிவரும் சிவனடியார்களை முகமலர்ச்சியோடு வரவேற்று, அகமலர்ச்சியோடு விருந்தோம்பும் பண்புடையவர். குன்று போல் இருந்த செல்வம் கடுகளவாய் குறைந்து வறுமைக்குத் தள்ளப்பட்ட நிலையிலும் விளைச்சலுக்கு விதையாய் தூவிய விதைநெல்லை வயலில் சென்று கையால் அரித்து வந்து அமுது சமைத்து அளித்த அன்பாளர். செய்யும் தொண்டு கடமைக்காய் அமையாது, பெறுபவர் மகிழும் வண்ணம் மனமுவந்து அமுதளிக்கும் நாயனாரின் பண்பினை,

“உண்டி நாலுவிதத்தினில் அறுசுவைத் திறத்தினில் ஒப்புஇலா

அண்டர்நாயகன் தொண்டர் இச்சையில் அமுதுசெய்ய அளித்து உளார்”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 443)

என்னும் பாடலடிகளில் நான்கு விதங்களில் அறுசுவைகளில் நாயனார் அமுது படைத்த விதத்தினை அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

நான்கு விதங்கள்:

உண்பன, தின்பன, பருகுவன, நக்குவன

உண்பன: சோறு வகைகள்

தின்பன: இனிப்பு வகைகள் போன்று மென்று தின்னும் பொருட்கள் (லட்டு)

பருகுவன: பாயாசம் போன்றவை

நக்குவன: பஞ்சாமிர்தம், தேன் போன்றவை

அறுசுவைகள்:

துவர்ப்பு, கார்ப்பு, இனிப்பு, உவர்ப்பு, கசப்பு, புளிப்பு ஆகிய அறுசுவைகளிலும் அடியவர்களுக்கு அமுது அளிக்கப்பட்டது. அறுசுவையும் வெறும் சுவையாய் மட்டுமல்லாது ஒவ்வொரு சுவையிலும் உடலுக்கேற்ற ஊட்டச்சத்துகள் நிறைந்துள்ளதை, அறுசுவைகளில் துவர்ப்பு, கார்ப்பு, இனிப்பு, உவர்ப்பு, கசப்பு, புளிப்பு இவற்றில் எது குறைந்தாலும், மிகுந்தாலும் உடம்பில் நோய் காணும் என்று உணவு மருத்துவம் கூறுகிறது. அறுசுவை என்னும் புத்தகத்தில் சின்னையா அவர்கள் சுவைகளும் உடலின் இயக்கமும் குறிப்பிட்டுள்ளார் அட்டவணை 1-இல் அட்டவணைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது

அட்டவணை 1. சுவைகளும் உடலின் இயக்கமும் (Chinniah, A., 2017)

சுவைகள்	உடல் இயக்கங்கள்
துவர்ப்பு	உடலுக்குத் தேவையான ஆற்றலைத் தருகிறது.
கார்ப்பு	ஆற்றலைச் செயல்படுத்துகிறது.
இனிப்பு	உடல் வளத்தைப் பாதுகாக்கிறது.
உவர்ப்பு	உடல் உணர்ச்சி, தெளிவு நிலையை உண்டாக்குகிறது.
கசப்பு	உடம்பை மென்மைத் தன்மையுடன் கவனிக்கிறது
புளிப்பு	உடலின்பம் பெற இயங்குகிறது.

ஆக சுவையென்பது நாவால் ருசித்து உண்பதற்கல்ல. ஒவ்வொரு சுவையும் உடம்பால் உட்கிரகிக்கப்பட்டு அதற்குரிய தன்மைகள், சுவை அடிப்படையில் உடம்பில் பதிவாகின்றன.

துவர்ப்பு:

துவர்ப்புச் சுவையினால் இரத்த ஓட்டம் அதிகரிக்கும். ரத்தம் பெருகும். நரம்புகள் இறுகும். மனிதனின் ஆற்றல் அதிகரிக்கும்.

நெல்லிக்கனி, வாழைப்பழ ஆகிவற்றில் துவர்ப்புச் சுவை அதிகம் காணப்படுகிறது.

உவர்ப்பு:

ரத்தத்தைத் தூய்மை செய்யும் தகுதி உவர்ப்புக்கு உண்டு. அதே நேரத்தில் இரத்தத்தில் அதிக அளவில் உவர்ப்பு கலந்தால் இரத்தம் கெட்டுவிடும் தன்மையும் உண்டு.

உப்பு, இளநீர், வெள்ளரிப்பிஞ்சு ஆகியவற்றில் உவர்ப்பு கலந்துள்ளது.

கசப்பு:

கசப்பை விரும்பும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவு. பாகற்காய், பச்சை சுண்டைக்காய், அதலக்காய், வேப்பம்பூ, எள், கடுகு ஆகியவற்றில் இச்சுவை அதிகம். உடலின் மென்மையைப் பாதுகாக்கும் தன்மையை வளர்க்கிறது.

புளிப்பு:

உடம்பில் புளிப்புச் சுவை அதிகரித்தால், சிற்றின்ப வேட்கை அதிகரிக்கும். சிற்றின்பத்திலும் முழுமையான திருப்தியின்மை தோன்றி திரும்பத் திரும்ப சிற்றின்ப இச்சை உண்டாகும். புளி, எலுமிச்சை, புளிச்சோறு, புளிக்குழம்புகள், இறைச்சி, மதுபானம் ஆகியவை புளிப்புச் சுவையை மிகுதியாய் கொண்டவை.

கார்ப்பு (காரம்):

உணவுப்பொருட்களை எரிக்கும் தன்மை காரத்திற்கு உண்டு. அதாவது மனித ஆற்றலைச் செயல்படுத்தும் தன்மைக்கு இட்டுச் செல்வது. இந்தக் காரச்சுவையேயாகும். ஆனால், உணவில் காரத்தின் தன்மை அதிகரித்தால் நோய்க்கான அறிகுறிகள் தென்படும். மிளகு, மிளகாய், கரிசலாங்கண்ணி, இளநீர் ஆகியவற்றில் காரத்தின் கூறுகள் அதிமாய் உள்ளன.

இனிப்பு:

அனைத்துவகை பழங்கள், கரும்புச்சாறு, தேன் ஆகியவற்றில் இனிப்புச்சுவை காணப்படுகிறது. உடல் வளம் அளவான இனிப்பால் உண்டாகிறது. அதுவே அளவுக்கு அதிகமாய் உண்ணுகிறபோது நீரிழிவு, அதிமூத்திரம் போன்ற நோய்களை உண்டாக்கி உடம்பைச் சிதைக்கிறது." என்னும் சித்த மருத்துவக் குறிப்புகள் அறுசுவை உணவில் உள்ள சத்துக்களை விளக்குகின்றன (Chinniah, A., 2017). இத்தகைய அறுசுவை உணவையே உடல் நல சத்துக்களுடன் அடியார்களுக்கு நாயன்மார்கள் வழங்கியுள்ள திறம் சிறப்பிற்குரியது.

காரைக்காலம்மையார்

அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் மூவர் பெண் நாயன்மார்கள். அம்மூவருள் முதன்மையானவராகவும், இறைவனால் "அம்மையே" என்று அழைக்கப்பட்ட சிறப்பினையும் உடையவர் காரைக்காலம்மையார் ஆவார். புனிதவதி என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட அம்மையார், சிறுவயதிலிருந்தே இறைவன் சிவபெருமான்பால் அதீத பக்திக்கொண்டவர். தன்இல்லத்திற்கு வரும் சிவனடியவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று அன்போடு அமுதளித்த அன்னையின் உபசரிப்பினை,

"பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்அளித்துப் பரிகலம் வைத்து

ஏதம்நீர் நல்விருந்தா இன்அடிசில் ஊட்டுவார்"

(பெரியபுராணம். பா. எண். 1739)

என்னும் பெரியபுராண பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

கலிக்கம்ப நாயனார்

வணிகர் குலத்தில் பிறந்து சிவனடியவர்களுக்கு இனிய திருவமுது ஊட்டி, வேண்டுவற்றை செய்து தொண்டாற்றிய கலிக்கம்ப நாயனார், இளையான்குடிமாற நாயனாரைப் போன்று

பலவிதங்களிலும் சுவையுடைய அமுதினைச் சிவனடியவர்களுக்கு அளித்து மகிழ்ந்த நாயனாரின் தொண்டினை,

“மேன்மை விளங்கு போனகமும் விரும்பு கறிநெய் தயிர்தீம்பால்
தேனின் இனிய கனிகட்டி திருந்த அமுது செய்வித்தார்”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 4017)

என்னும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

மூர்க்க நாயனார்

திருவேற்காடு என்னும் ஊரில் வேளாண் மரபில் சிவனடிமை திறத்தில் வழிவழியாய் வந்தவர் மூர்க்க நாயனார். இடைவிடாது சிவனடியவர்களுக்குத் திருவமுது அளிக்கும் கொள்கையைக் கொண்ட நாயனார், வறுமையுற்ற நிலையிலும் தன் பெயருக்கேற்றார் போல் மூர்க்கக்குணத்தோடு (கோபத்தோடு) சூதில் ஈடுபட்டு பொருளிட்டி அதிலிருந்து அடியவர்களுக்கு இன்சுவை அடிகில் வழங்கியவர். நாயனாரின் அமுதளிக்கும் திறத்தினை,

“தூய அடிகில் நெய்துன்னல் சுவையின் கறிக ளவைஅமைத்து
மேய அடியார் தமைப்போற்ற விருப்பாமல் அமுது செய்வித்தே”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 3626)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன (Manikkanar, 2002).

முனையடுவார் நாயனார்

சிவபெருமான்பால் பேரன்பு கொண்ட முனையடுவார் நாயனார் திருநீரூரில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர் ஆவார். கோட்புலி நாயனாரைப் போன்று போரில் பகைவர்களை வென்று பெற்ற பொருளால் சிவனடியவர்களுக்கு அறுசுவை கறிகளுடன் திருவமுது அளித்த நாயனாரின் தொண்டினை,

“கன்னல் நறுநெய் கறிதயிர்பால் கனியுள்ளுறுத்த கலந்தளித்து
மன்னும் அன்பின் நெறிபிறழா வழி தொண்டாற்றி வைகினார்”

(பெரியபுராணம். பா. எண். 4095)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன (Manikkanar, 2002).

சிறுதொண்ட நாயனார்

கோட்புலி நாயனாரைப் போல் நரசிம்ம பல்லவரிடம் சேனாதிபதியாகப் பணியாற்றிய சிறுதொண்ட நாயனார் சிவனடியவர்களுக்குத் தினமும் அமுதளித்துப் பணி செய்து பின் தான் உண்ணும் பெருவிருப்பம் கொண்டவர். நாயனாரின் இப்பண்பினை,

“வித்தும் இடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்” (குறள் எ. 85)

என்னும் குறள் எடுத்தோம்புகிறது (Varadharasan, 2004) .

அடியவர்களுக்கு அமுதளித்தப்பின் தான் உண்ணும் கொள்கை கொண்ட நாயனார், ஒருநாள் அமுதளிக்க சிவனடியார் ஒருவரும் இல்லாமல் மனம் வருந்தி நிற்கும் வேளையில், இறைவன் சிவபெருமானே அடியவராக நாயனார் வீட்டிற்கு வந்து, வேரில்லா கனியாகிய பிள்ளைக்கறி கேட்க, நாயனாரும், அவரது மனைவியும் தங்களது பிள்ளையையே உணவாக சமைத்து இறைவனுக்கு அமுது

படைத்தனர். நாயனாரின் இச்செயல் இறைவன் மீது அவர் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த அன்பினையும், பக்தியினையும் காட்டுகின்றது. நாயனாரின் இத்தகைய தொண்டுமுறையினை,

“அரிய கற்பின் மனைவியார் அவரை நோக்களி உரை செய்வார்

பெரிய பயிரவத் தொண்டர் அமுது செய்யப் பெறுவதற்கு இங்கு

உரிய வகையால் அமுது அமைப்போம் ஒருவன் ஆகி ஒரு குடிக்கு

வரும் அச்சிறுவன் தனைப் பெறுமாறு எவ்வாறு என்று வணங்குதலும்”

என்னும் பெரியபுராண பாடலடிகள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது (Manikkanar, 2002).

முடிவுரை

தானங்களுள் சிறந்த தானமாகவும், பிற உயிரை வாழ வைக்கக் கூடியதாகவும் திகழக்கூடியது பிறருக்கு அமுதளிக்கும் பண்பு. உயிருக்கு உடல் தேவைபடுவது போல உடலுக்கு உணவு தேவை. இறை அன்பின் முன் பொன்னும், பொருளும் பெரிதல்ல என்பதையும் அடியார்களுக்கு அமுதூட்டி மகிழ்வதே தன் சிரமேற்பணி என்றும், மனிதன் உயிர் வாழ அடிப்படை தேவையான உணவு, உடை போன்றவற்றை அளிப்பது சிறந்த தொண்டு என்பதையும், வறுமையிலும் நிலையிலும் அடியாருக்கு பல விதங்களில் அறுசுவையுடன் அமுது படைக்கும் திறத்தினையும், இன்முகத்தோடு வரவேற்று, அன்போடு அமுதளிக்கும் மகிழ்வினையும், சேனாதிபதியாக இருந்து பகைநாட்டாரிடமிருந்து பெற்றப் பொருளை இறைத்தொண்டிற்காய் செலவழிக்கும் பண்பினையும், எந்நிலையிலும் தான் கொண்ட கொள்கை மாறாது அடியாவர்களுக்கு அமுதளித்துப்பின், எஞ்சியதைத் தான் உண்ட நாயன்மார்களின் பக்தித்திறத்தினையும், அமுதூட்டித் தொண்டாற்றிய நாயன்மார்களின் சமயப்பணி கட்டுரையில் தெளிவுப்பட அறியமுடிகிறது.

References

- Chinniah, A., (2017) Arusuvai Maruthuvam, Aadhavan Siddha Dietotherapy Research Foundation, Chennai, India
- Lakshmanan, R., (2016) Manimegalai, Uma Publication, Mannady, Chennai, India
- Manikkanar, A., (2002) Periyapuram Volume, Vardhamanan Publishing House, Chennai, India
- Manikkavasakan, N., (2016) Tirumular Thirumanthiram Source and text, Uma Publication, Mannady, Chennai, India
- Varadharasan, Mu., (2004) Thirukkural Thelivurai, The South India Saiva Siddhantha Works Publishing Society, Tinnevely, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License